

“ЗЛІ ЛЮДИ НЕ МОЖУТЬ БУТИ ДОБРИМИ ЖУРНАЛІСТАМИ”

Якось мій старший колега, редактор, мимохідь поділився зі мною думкою про нашу роботу. Кажє: “Облиш ці ілюзії, начебто ми можемо щось змінити”. Тоді я саме захопилася темою, перейнялася підготовкою до знімання сюжету – житейської історії про чергову соціальну несправедливість. Щось пов’язане із самотньою мамою, малими дітьми, браком грошей, розуміння і допомоги від сусідів, держави і суспільства узагалі. Це чуже горе і почасті невеселі будні конкретних людей українців, з якими зустрічаєшся на роботі ледь не щодень, ніхто не змушує брати близько до серця: записуєш інтерв’ю, дотримуєшся балансу думок і, грубо кажучи, можна навіть не вникати у ці справи. Але...

“Щоб займатися журналістикою, передовсім треба бути доброю людиною”, – пише Ришард Капусцинський, видатний польський репортер, і має рацію. “Злі люди не можуть бути добрими журналістами. Бо лише добра людина намагається зрозуміти їхні наміри, їхню віру, їхні зацікавлення, їхні труднощі, їхні трагедії. І негайно ж, від першої миті, стати частиною їхньої долі”.

От саме про моральність професії журналіста, насамперед, про те, що найважливішими є людяність, відповідальність, освіченість і грамотність. Про це казали на моїй кафедрі. Привласнено кажу – МОЇЙ. Бо це таки найрідніше місце на усьому факультеті. А рідні люди від інших різняться найперше розумінням.

Пригадую, коли на третьому курсі усі обирали кафедри, то слава про телевізійну ходила як про найсуворішу. Із студентських переказів видавалося, там армійська дисципліна, а ті, хто на таке зважився, вважайте, підписав собі вирок. Особливо усіх лякав факт: що телевізійна кафедра єдина на усьому факультеті, де пари у день спеціалізації, починалися о 8:30. Решта студентів мали розкіш – приходити принаймні на півтори години пізніше. Не знаю, що кажуть тепер, але уже наприкінці свого навчання тут, я стверджую однозначно – не шкодую. Ба більше – страшенно тішуся, що стала вихованцем кафедри радіомовлення і телебачення.

Важлива її перевага у тому, що практичних завдань, журналістських проектів тут стільки ж, скільки й теоретичних занять. Часто студенти факультету скаржаться, що практики їм катастрофічно бракує, а теоретичні знання, які здобувають в Університеті, до журналістських реалій не застосовують. Якщо обираєш кафедру радіомовлення і телебачення, то втілювати творчі ідеї можна уже із студентських лав. Стенд-апи, телевізійні репортажі, коментарі, нариси... Для завзятих, амбітних та активних молодих журналістів – на цій кафедрі рай. Ніхто не обмежує темами чи термінами. У такій атмосфері можна добре випробувати себе на хист до майбутньої професії. Тим паче, що поруч досвідчені викладачі. Втім сприймаєш їх не лише як учителів, а як порадників та колег, які завжди відкриті до щирих розмов.

Коли професія вимагає невпинної генерації творчих ідей, а твою працю оцінюють сотні глядачів, то не раз всередині зароджуються сумніви, непевність – а чи на правильному я шляху? Приємно, що у справжній непідкупній підтримці на кафедрі радіомовлення і телебачення ніколи не відмовлять. Приємно, що викладачі кафедри невпинно, покладаючи на це власні час і сили, шукають у своїх студентах правдивий журналістський хист. І за цю віру у нас і надії, що ми можемо понести у світ добро і людяність – щире дякую.

То чи має журналістський фах ту силу і своєрідну місію, змінити щось на краще і допомагати людям? Так – вчили нас на кафедрі. Казали, що стержень журналіста – то його моральність, освіченість і грамотність. Наголошували, що достойне обличчя маємо не втратити у цій нелегкій праці. І за такий урок низький Вам, викладачі кафедри, уклін.

Аліна Брода,
студентка кафедри радіомовлення
і телебачення факультету журналістики
Львівського національного університету
імені Івана Франка